

... I EL REBEL VA DIR QUE NO

En aquell temps (com en tots els temps), els homes pensaven que era més feliç qui més tenia. Però vingué el rebel i digué: "No, és més feliç el qui més comparteix."

En aquell temps (com en tots els temps), els homes pensaven que era més feliç el qui trobava motius per a venjar-se, qui no es deixava trepitjar, qui deia que els seus drets havien de ser respectats passés el que passés. Però vingué el rebel i va dir: "No, el camí de la felicitat passa per no venjar-se i perdonar, per l'acceptar els altres i renunciar, més d'una vegada, als propis drets."

En aquell temps (com en tots els temps), els homes pensaven que era més feliç la gent que anava tipa. Però vingué el rebel i va dir: "No, el camí de la felicitat passa per seguir tenint fam i quedar insatisfet."

En aquell temps (com en tots els temps), solia pensar-se que eren més feliços els qui més reien, els que en la vida havien sofert menys trompades, els qui havien vessat menys llàgrimes. Encara que d'altres haguessin plorat per culpa seva. Però vingué el rebel i va dir: "No, el camí de la felicitat passa sempre pel dolor. Els homes que han sofert veuen el món més clar."

En aquell temps (com en tots els temps), els homes pensaven que eren més feliços els qui no eren esquitxats pel plor dels altres. Els qui no es ficaven en els malsdecap de ningú. Els qui eren capaços de dir: "és el seu problema...". Però vingué el rebel i va dir: "No, el camí de la felicitat passa pel compromís, per un cor sintonitzador, en el qual troba ressó el dolor de tots els homes."

En aquell temps (com en tots els temps), s'acostumava a pensar que la felicitat passa per "a temps de belluga, campi qui puga", pels que són capaços d'aprofitar la situació d'aquest món per a treure'n un bon avantatge. Però vingué el rebel i va

dir: "No, són més feliços els homes capaços de sembrar pau al seu entorn, encara que això els porti complicacions."

En aquell temps (com en tots els temps), es creia que eren més feliços els homes de la hipocresia i la diplomàcia, els qui aprenien a fingir. Però vingué el rebel i va dir: "No, el camí de la felicitat passa per les paraules clares i netes; són feliços els homes d'esguard transparent, aquells que tenen el cor net i veuen Déu."

En aquell temps (com en tots els temps), es pensava que eren més feliços els homes que en les balances de la vida col·locaven en un platet les pertinençes i en l'altre els ideals, i que havien après a cedir una mica dels ideals per aconseguir quelcom de substàncios. Però vingué el rebel i va dir: "No, feliços els qui es mantenen fidels al seu ideal, encara que sigui al preu de perdre la seva seguretat."

I aleshores es van unir
els homes del posseir i la venjança,
els homes de l'atipamenta i de la riallada,
els homes de la indiferència i de l'aprofitament,
els homes del fingiment i el desencant,
i van declarar el rebel perillós!

I aleshores s'uniren
els homes del compartir i la no-violència,
els homes de la fam i de les llàgrimes,
els homes de la misericòrdia i la pacificació,
els homes de la cristal·linitat
i de la fidelitat a l'ideal,
i van dir que el rebel sí que tenia raó.

Tret de: M. DESCALZO

Y el rebelde dijo no.

Revista Pastoral Juvenil

ICCE. Madrid n. 246 - març 1986 (pp. 38-39-40)